

*Szeretnél már bele
egy másik emberbe azért,
mert azt érezted, ő pont olyan, mint te?*

SEMMIÉRT

egészen

*finer
selection*

ISTÓK ANNA

ISTÓK ANNA

SEMMIÉRT

egészen

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

1.

IDŐ.
Micsoda értelmetlen dolgokkal van tele minden az emberek életében!

Én képtelen vagyok pontosan érzékelni az időt.

Meglehet, valami fogyatékoság ez, hiszen látom, ahogy kel a nap, forog a Föld a tengelye körül, mozognak az óra számlapján a mutatók. És mégis. Önmagában értelmezhetetlen az, hogy idő, hiszen minden egy folyamat része. Ami megszűnik létezni, az újjászületik egy másik formában. A múlt a jelenbe, a jelen a jövőbe kapaszkodik éles karmaival. Nincs jelentősége, mikor történnek a dolgok. Mert egyszer úgyis megtörténnek.

Akárcsak ebben a történetben.

Nándi, Emő és Flóra történetében.

Sokáig várok, halogatok. Azt hiszem, azért, mert reménykedem benne, hogy a dolgok maguktól helyrejönnek. Visszabillen az egyensúly nélkülém. Hiszen a világon minden a legkisebb energiaszint elérése felé törekszik: az elemi részecskék, az atomok, a hőmérséklet, a természet, a harmatcsepp a fák hegyén, a Marshall-keresztben a piaci

ár, az endokrin rendszer, a populációk száma egy ökológiai rendszerben, a csillagrendszerek.

Minden.

Kivéve az embert.

Az ember az egyetlen, aki önként billenti ki magát az egyensúlyból. Azt hiszi, így fejlődik. Így lesz nagyobb, okosabb, erősebb. Valójában halhatatlanságra vágyik. Önteltségében nem érti, hogy azt soha nem érheti el.

Ha túlságosan is elrugaszkodik a harmonikus állapotából, az én dolgom, hogy visszatereljem a rendes kerékvágásba. Nem jóváteszem, ez egy nagy tévedés. Csak éppen kiegyenlíttem a számlát.

Szerintetek jóvá lehet tenni valamit, amit egyszer már elkövettek? Láttatok már összetört porcelánvázát megragasztva? Emberi testet összeöltve? Mondanátok rá, hogy olyan, mint sérülés nélkül? Látszik rajta a bocsánatkérés? Hát mi szükség van akkor a jóvátételre?

Elmagyarázom. A jóvátételt az emberek találják ki az istenek számára. Mintha ugyan érdekelné is őket a halandók engesztelő áldozata, ha már megbántották őket!

Idővel aztán a jóvátétel lecsúszik az Olümposz hegyéről az emberek közé, az áldozati hús égő szaga aranysilingeléssé válik. Az istenek meg hagyják. Nem mondják az embereknek, hogy nincs értelme, mert nincs az a pénz, áldozat, bocsánatkérés, ami képes meg nem történtté tenni bizonyos dolgokat.

Jóvátenni a rosszat nem lehet.

Ha valakit megbántottál, az örökre seb marad. A harcban elesett katonák nem támadnak fel a jóvátételi pénztől, a felégetett, lebombázott városokat talán újra lehet építeni, de a megbecstelenített nőn örök jel marad, és a bűn bűn marad akkor is, ha megbánták.

Nem lehet jóvátenni semmivel. És akkor kérdezheted joggal, miért van mégis szükség rá?

Az én válaszom erre ismét csak az, hogy az egyensúly kedvéért.

Ezért várok. Várom, hátha Nándi, Emő és Flóra története nélkül is egyensúlyba kerül. De tévedek. És most végre valóra válhat a terv, amit már régóta dédelgetek magamban. Dühöm újraéled, és semmi sem tántoríthat el, hogy kiegyenlítsem hármójuk közös tér-idő-függvényében az erőviszonyokat.

Talán tíz éve is van már annak, hogy először körvonalazódik bennem, hogy mit fogok tenni. Nándit akkor már évek óta ismerem, igaz, csak messziről figyelem életét. Tudom, mennyire szeret a tűzzel játszani. De nem ad okot nekem arra, hogy lépjek – egészen addig, míg nem találkozom Emővel és az ő történetével.

Nem tudom, miért pont Emő borít ki. Hiszen Nándi életében annyi lány van előtte is, annyi megcsalás, hazugság, megalázás. Talán azért, mert Emő olyan jelentéktelen. Egy egyszerű, jellegtelen lány, akinek nincsenek nagy ambíciói, sikerei, lehetőségei. Nincs benne semmi különleges, csak a szerelem, ami belülről feszíti, és ami erős, tiszta és önfeláldozó.

Ahonnán Emő származik, a dél-dunántúli, drávaszögi, határ menti városban nemhogy jövője nincs egy ilyen lánynak, de jelene sem nagyon. A televíziós sorozatok a fő pletykatéma, a vegyesboltokban rendelésre jön a kenyér és a tej, a férfiak reggelente a kocsmában indítják a napot, biciklijüket csak odatámasztják a kerítéshez. A fiatalok, amint lehet, elmenekülnek, maga Emő érettségi után egészen az ország közepéig szalad a kilátástalanság elől.

Engem felháborít az egyenlőtlen küzdelem, ha valaki gyenge, el-esett, én segítek rajta. Ilyen a természetem, és mert Emőnek esélye

sincs Nándi ellen, nekem kell mellette állnom. Nem ismer senkit az egyetemen, az első hetekben elvesztem téblábol a gödöllői kollégium viharvert paneljei között, nála jobban talán csak a szurokfekete afrikai hallgatók vannak megszeppenve, de azok legalább ott vannak egymásnak, csoportba tömörülnek, Emő meg csak halkán meghűzódik magabiztos társai árnyékában.

Tárgzgdálkodást akar tanulni, a véletlen azonban az agrárközgazdászok egyes csoportjába sorsolja, és így lesz Nándi csoporttársa. Már az első napon, a kettes előadó visszhangos, nagy termében kiszúrja magának a jóképű, harsány fiút, nézi, ahogy az nevetve végigpacsizik a többi sráccal. Azonnal beleszeret.

És én pontosan tudom, hogy nincs semmi esélye. Már első évben, amikor az alapozó gazdász tárgyagnál biokémia-előadáson a szervezet bonyolult mechanizmusainak egészen egyszerű magyarázatát hallgatja, arról ábrándozik, hogy ő lesz majd az, aki a kémiai vonzásnak köszönhetően megzabolázza a féktelen nőcsábász hírében álló fiút, és megmutatja neki, milyen is a valódi kötődés.

Két éven keresztül dédelgeti magában ezt a szerelmet. Mosolyogva engedi Nándinak, hogy lemásolja zéhán a megoldásait, írja helyette a beadandókat, és ezzel eléri, hogy a fiú legalább a tanulás tekintetében nélkülözhetetlennek tartsa őt.

A második tanév utáni, lehangolóan üres, unalmas sellyei nyár végén Emő úgy dönt, elege van abból, hogy a fiú kettesével, hármával habzsolja a nőket, őrá meg egyetlen forró pillantást sem vet. Mielőtt megkezdődne ősszel a harmadik év, végigjárja baranyai szülővárosának kozmetikai szalonjait, és diákhitelének egy tetemes részét felhasználva indázó virágmintákat tetováltat teste különböző területeire, haját alul divatosan felborotváltatja, majd a maradék tincseit vörösre festeti. Addigi sportos, kényelmes ruhatárát kihívó

darabokra cseréli, 3D szempillát ragasztat, és megtanulja kisminkelni magát. Végül vonatra ül egy degeszre tömött bőrönddel, és neki-vág, hogy meghódítsa magának a szerelmét.

A gödöllői egyetem lehüléssel és esővel várja vissza elveszett diákjait azon a szeptemberi péntek éjszakán. A kollégium lépcsőjének tetején az Ifjúság szobrának két meztelen lányalakja megvetően néz ki ázott szemöldöke alól. Melléjük telepszem, és figyelem a sürgést-for-gást. Sanyi bá, a portás, kikukkant az ajtón, méla undorral bámulja a tócsákat és engem.

– Rohadt kis kurvák.

Két részeg lány összekapaszkodva forog az esőben. Nevetnek, ha-jukról csöpög a nedves sötétség. Egy párocsonk egymásba feledkez-ve csókolózik a lépcső alján. Nem zavarja őket sem az eső. Felpil-lantok a meztelen ablakokra. Fények vibrálnak a nyálkás sötétben, a szeszszagú éjszakát obszcén vihogások töltik meg. A korán jött hi-deg hirtelen széllekeésekkel próbálja túlharsogni az egyetemisták ré-szeg dalolását. Egy kásás hang valahol a gépészindulót recsegi, kör-ben felzúgnak a szikár vörösfenyők tiltakozásképpen. A nyikorgó fák között orrát fújva, harákolva, hurutos köhögéssel botladozik be az egyetemvárosba az ősz. A kapunál megáll, és elégedett böfögés kísé-retében könnyít magán.

Sanyi bá rápöcköli a csikket a szoborpár egyik női alakjára, amit az megvető mosollyal nyugtáz. Az Ifjúság két pár, csillogó, vízpá-rás keble lágyan emelkedik-süllyed a sötétben, mintegy válaszként a benti kollégiumi szobákban történő manőverekre.

Szeptember ötödike van, a szemeszter kezdete a gödöllői egyete-men, és mint ilyenkor mindig, rogyásig tömve az Agymosoda, a Kat-lan, a kollégium lépcsője és aulája mámoros fejű fiatalal, akik mind a szerelemre, a vágyra, a féktelen élvezetekre éheznek. Hatalmas

fürtökbe tömörülnek, tekintetek cikáznak, pezseg bennük az öröm, rég nem látott barátok, szerelmek ölelik egymást. Számomra a legkívánatosabb idő ez, bőven akad munkám, és azt is tudom, hová kell mennem, hogy a legjobb társaságba kerüljek.

A B kollégium poros pálmafákkal tömött társalgójában találok rá a csapat harmadéves közigazdászaira, akiket először a záróra kerget ki egy szórakozóhelyről, majd a kinti piszkos eső be az épületbe. Úgy tűnik, bennük sincs semmi hajlandóság, hogy felmenjenek a szobáikba, és aludni térjenek végre.

Két dohányzóasztalt ülnek körbe közvetlenül a portásfülke és a büfé előtt, ami a hajnali időpont dacára még mindig nyitva áll, és ellátja utánpótlással a fiatalokat. A portás néhányszor rájuk morran a zaj miatt, aztán feladja, és magára zárja az ajtót üvegkalitkájában. A társaság előtt dobozos sörök, mobiltelefonok, az egyikük éppen a nyári fesztivál fotóit mutatja a többieknek. Hangosan röhögnek, körbejár egy pálinkásüveg, isznak mindannyian, izzadtak és jókedvűek. A csapat leghangosabb tagja Nándi, a szőke, körszakállas, jóképű fiú, aki éppen abban a pillanatban emeli újabb köszöntőre sörét, mikor Sanyi bá feje hátranyaklik a székén, és száján sípolva tör fel a levegő.

– És most, uraim, tegyék meg végre tétjeiket! – harsogja, mire Sanyi bá kalitkájából csak egy hangos horkantás a válasz.

A szőke vigyorogva néz társaira, a fotelbe süppedt arcokon felcsillan a lelkesedés, a versenyszellem ismét fellángol bennük. Nyolcan ülnek körbe a farostlemezzel burkolt asztalt, amelybe hosszú évek karcolják bele az itt sóhajtozó egyetemisták vágyait.

A szőke fotelje mögött ekkor felbukkan Emő, a fiús frizurás, de erősen sminkelt kis vörös, akinek blúza mögött halványan izzik a szenvedély, csodálom, hogy a többiek nem veszik észre az ökölnyi piros fényt.

– Én is bezállhatok, Nándi? – kérdezi kihívóan.

A szöke meglepetten kapja fel a fejét. Naná, figyelem kárörvendőn. Hát persze hogy erre rohadtul nem számít.

A játék évek óta tart, és soha nem kerül sor hasonló esetre. Ez most két okból is kínos, és reményeim szerint véget is vet az egésznek.

Egyrészt a játékot titok övezi, kívülállók csak homályos mendedmondákat hallhatnak róla, másrészt a lány Nándi egyik legfontosabb jegyzetforrása. Soha eszébe nem jutna kikezdeni vele, hiszen ez veszélyeztetné a köztük lévő jó barátságot, amelynek köszönhetően Nándi jeles indexet lobogtathat meg otthon. Márpedig ez igencsak fontos az apjának, aki maga is fontos szerepet tölt be a város önkormányzatában. Így hát Emő hirtelen megjelenése Nándi számára a lehető legkínosabb.

Maga a játék egy fogadás, amire Nándi minden tanévkezdetkor sort kerít a barátaival, és amit eddig csont nélkül meg is nyer minden évben, köszönhetően jól fésült tincseinek, feszes izmainak és némi gátlástalansággal fűszerezett őszinteségének. A játék miatt az évfolyamon sok lánynak összetöri a szívét, nem kevés munkát okozva nekem ezzel.

De ez az este más. Különleges. Baljós.

A játék a következőkből áll: tanév elején minden résztvevő megtippeli, hogy nyárig hány trófeát szerez magának a szerelemnek nevezett vizesárkokkal nehezített akadálypályán. Az nyer, aki a legmagasabb számot tippeli, és azt sikeresen teljesíti is.

A fogadás pénzben köttetik, és egészében véve remekül kidolgozott szabályrendszer áll mögötte. Először is tilos ugyanazzal a személlyel, még pihenőidő kihagyása után is, második körre benevezni. Tilos csak egy hódítást bevállalni. Sőt, az alulbecslést éppúgy nem tekintik érvényesnek, mint a túlbecslést, és ez, ha meggondoljuk,

nem is olyan kellemes szabály. Ugyanis ha valaki négyet tippel év elején, de már a januári vizsgaidőszak végére eléri ezt a számot, nem futhat újabb kört. Ilyenkor egyetlen választása marad: a tanév végéig együtt marad az aktuális partnerével. A két hónapnál hosszabb üresjáraton futó versenyzők ugyanis automatikusan kiesnek, tehát nem lehet magányosan kibekkelni egy egész félét, ha már teljesült a kvóta.

Csalni tilos, ez a játékból való kizárást vonja maga után.

Az ellenőrzésre is nagy gondot fordítanak, nyilvánvalóan bizonyítani kell, hogy legalább a százméteres távot egyszer lefutották a felek. Különböző módszerek vannak erre, néha, főleg a maratoni kapcsolatok esetében könnyű megszervezni egy véletlenül nyitva hagyott ajtót a kolizobában, vagy intim szelfit löni a bizalom jegyében. Inkább az egyéjszakás kardioedzés bizonyítása okozhat gondot. De egy-egy félreérthetetlen üzenet másnap, amelyben megköszöni a versenyző a menetet, általában elegendő szokott lenni a közmegegyezés alapján.

Természetesen az egész fogadás titokban zajlik, a sikerre való tekintettel ritkán vesznek be maguk közé új versenyzőt, hiszen azzal rontanák a saját esélyeiket, de mendemondák persze bőven keringenek róluk az egyetemen.

Nándi most kissé bután bámul Emő izgatott arcába, az átvitt éjszaka miatt teljesen elfelejtkezett arról, hogy ellenőrizze, nincsenek-e a közelben pályán kívüli személyek. Mindez persze nem volna baj, ha nem egy lány lenne itt. De elképzelhető, milyen totális felfordulást okozhat a jól kidolgozott szabályokban egy női játékos megjelenése.

– Bocs, de ez lehetetlen. Egyébként is honnan tudsz róla? – kérdezi ingerülten Nándi.

– Az maradjon az én titkom – válaszol szemtelenül Emő, és végigsimít Nándi combján. Blúza mögött az izzás felerősödik. – De ha nem engeditek meg, hogy beszálljak, mindenkinek elmondom, és vége a játéknak, nem lesz lány az egyetemen, aki összejönne veletek. Még a legrondább, legkövérebb, legpattanásosabb frusztrált aggszűzek is menekülni fognak előletek. Bizony, menekülni.

– Picsába – mondja ki a többiek helyett is Ákos, aki eddigi teljesítményével ezüstérmes a csapatban.

Némán latolgatják a helyzetet. A kis vörös belekortyol a sörébe, és Nándi felé fordulva, bájosan elmosolyodik.

– Na?

– Értsd meg, nem lehet! Nem ellened van kifogás, az a baj, hogy lány vagy – válaszol Nándi.

– És az miért baj? Azt hiszitek, ti vagytok a teremtés koronái? Csak ti vagytok képesek trófeát gyűjteni? Ezt hiszitek?

– Nem erről van szó – kezdi el magyarázni Bala, Nándi legjobb haverja, aki eddig szemét lehunyva hallgatja a vitát. – Az a baj, hogy mivel te lány vagy, a verseny vége felé, ha valamelyikünknek hiányzik még egy pontja, szóval közös megegyezés alapján, fifti-fiftivel játszhatjátok a szabályokat.

Emő bizonytalanul pislog Ákosra. Egy órával ezelőtt, amikor a Katlan füstgéppel teleokádott táncparkettjén lassúzik vele, akkor szedi ki belőle az információkat. Emő egész pontosan hétszázharminckét napja szerelmes Nándiba. Tudja, hogy van valami csajozós játék Nándi és a haverjai között. Most pedig a tervéhez információkra van szüksége, és végre sikerül néhány morzsát begyűjtenie az elfogyasztott sörtől fecsegővé váló Ákostól.

Az ezüstérmes kényelmetlenül feszeng most a háromnapos sóskamártásszínű fotelben. Ezt ő cseszte el, neki kell kitalálnia

valamit. Körbenéz a fiúkon. Pillantása átsiklik Sanyi bá fülkéjén, és megáll egy oszlopra kifüggesztett plakáton. Egy ideig meredten bámulja a szivárványszínű feliratot. Aztán nyerítve felnevet, amire Sanyi bá fülkéjéből egy sor horkanás érkezik válaszként.

– Gyerekek, megvan a megoldás! – harsogja Ákos.

– Mi az? Mondd már! – sürgeti Nándi.

– Hát, ugye, eddig is volt köztünk egy íratlan szabály, amit mindenki betartott, és a hosszú évek alatt soha nem fordult elő visszaélés – vigyorog körbe a társaira Ákos.

– Mi? Mi az? – kérdezik kórusban a többiek.

– Nincs más dolgunk, mint kikötni azt, amit eddig is betartottunk. Mármost hogy... – Lélegzetnyi szünet.

– Hogy?

– Hát hogy egymással tilos a pontszerzés – nyerít fel ismét Ákos, és Emőre kacsint.

A lány egy pillanatra megmerevedik, aztán ingerülten lecsapja sörösüvegét a kisasztalra. Máshogy képzeletben magában a játékot. Ákos, mégsem mondott mindenben igazat.

– Ti teljesen betegek vagytok – közli –, totálisan betegek.

Ákos abbahagyja a nevetést. A lány karja után kap.

– Na, mi van? Épp most tettem lehetővé, hogy részt vehess a buliban! Csak nem akarsz kiszállni?

A lány kirántja a kezét, és Nándira néz.

– Most már nem szállhatsz ki – mondja komolyan Nándi. – Tudsz a játékról. Mi a biztosíték, hogy nem árulsz el minket?

A kis vörös tétovázik. Ha marad, talán közelebb kerülhet szerelméhez, de soha nem jöhetnek össze. Ha távozik, azzal magára haragítja Nándit, és akkor vége mindennek. Az izzás kialszik benne, enyhe koromszag érződik a levegőben.

Azt hiszem, itt az ideje az én közbeavatkozásomnak. Megbököm kissé Emő vállát, hogy lecsússzon róla a kardigánja. Elővillan rózsás bőre, és kis természetéhez képest meglepően telt keble a csipkés trikó takarásában. Az érintésemre megrezzen, odakap, hogy helyére húzza a ruhát, ezzel magára vonja a többiek figyelmét. Elpirul, ahogy Nándi tekintete belekóstol a bőrébe. Meglököm, mire merészen odahajol a szőke fiúhoz, és a fülébe súgja:

– Soha nem árulnád el téged! Soha! – Ajkával alig érezhető csókot lehel a fiú fülcimpájára, majd felegyenesedik, és méltóságteljes léptekkel megkerüli a pálmafákat. A lépcsőnél még visszapillant a társaságra.

Igazán bátor alakítás ez tőle, ügyes lány, veszi a lapot.

– Gyerünk, Nándi, utána! – horkan fel Bala, aki, bár nem egy kifejezetten jóképű fiú a maga mackós természetével, a lányok érzelmi regzéseit kiválóan felismeri, és ezzel tud versenyben maradni a többiek mellett. – Gyerünk! Megvan az első pontod!

Nándi elvigyorodik. Apró gödröcskék horpadnak be a szája szélén.

– Előbb a téteteket, uraim!

Azon az éjszakán persze nem sikerül Nándinak megszereznie az első pontját, tekintve hogy az éjszakából már alig van hátra néhány fejfájós félóra. De a fogadás megkötöttetik a nyolc barát között, és mire Sanyi bá nyaka elzsibbad a kényelmetlen testtartástól, a mi harmadéves egyetemistáink is aludni térnek. Emő pedig kénytelen várni a szerelem beteljesülésére még néhány hetet, amikor Nándi néhány üveg sör, no meg a lány kihívó jelzéseinek hatására felelőtlenül megtöri a köztük addig meglévő félig-meddig bizalmas, baráti viszonyt, és helyet ad egy rövid, de annál hevesebb, más minőségű kapcsolatnak, amelynek érzelmi intenzitását főként Emő táplálja.

Az addig jelentéktelen lány a szerelem mindössze néhány hete alatt kivirul, fények gyúlnak a testében, hatalmas energiák szabadulnak fel benne, bármire képes lenne. Szinte megbabonázva figyelem, még akkor is, ha szinte rögtön tudom, merre tart az egész. Emő talán maga is elhiszi, hogy megígázta a fiút, és most majd sikerül jó útra terelnie, de a számítása nem jön be, nem képes Nándi figyelmét fenntartani sokáig, hiszen a fiú minden addiginál magasabb számra fogad ebben az évben, és nem áll szándékában veszíteni.

A kis vörös lány aprócska termete elhalványodik a szomorúság árnyékában. Túl erős a szerelme, és túl fájdalmas a ráébredése. Vesztesége nagyobb, mint amit el tudna viselni.

Régóta figyelem már Nándit. Az évek során egyre fennhéjázóbb, egyre gátlástalanabb és egyre önhittebb. A mérleg nyelve lefelé billen, ez az első alkalom, hogy elhatározom, megbüntetem. Nekilátok hát, hogy megvalósítsam a tervemet. Aztán persze semmi sem úgy alakul, ahogy kellene.

Nándi, életében először, szerelmes lesz.

2.

HIDEG NOVEMBERI KEDD, fél egy, ötödév az egyetemen. Mechanikaszigorlat. Flóra egész éjjel tanul, próbálja kiverni fejből a harmadéves, szőke, közgazdász srácot.

Haragszik magára.

A Szőke kétségkívül szemez vele egy ideje, és megpróbál valahogy közel férkőzni hozzá. A gépészkar szerencsére nincs egy épületben a közgazdászokéval, de így is megesik, hogy egy-egy tantárgy miatt át kell járniuk más épületbe. A Szőkét eddig mégsem látta soha, ami nem csoda: a gépésztárgyakat csak ritkán választják más karokról fakultásnak. De mostanában a heti egyszeri előadótermi váltáson kívül is mintha többször látná feltűnni valamelyik gépészbüfében a már ismert arcot.

Az egyetemen nagyjából négy csoportra oszlanak a diákok: vannak, akik a Katlanban, az Agymosodában vagy a Nyolcas előadóknak keresztelt kocsmában fedezik fel a fiatalság örömeit, egy kisebb társaság bejár bulizni a fővárosba, egy még kisebb csoport a kollégium alagsorában működő rockklubot látogatja sűrűn, és vannak azok, akik nem járnak sehova. Az, hogy ki melyik karon tanul, nem

döntő, bár a gépészek, köztük Flóra is, inkább a rockklub látogatói – Lakos miatt.

A Szőke viszont az egyetemisták első csoportjába tartozik, sűrű átjárással a második, fővárosba ki-kiruccanó csoportba, de Flóra a rockklubban sosem látta még. Az pedig egészen biztos, hogy nem ül otthon esténként. Vagány fenegyerek, aki valamelyik szórakozóhelyen szédíti az elsőéves lányokat. Látszik a szemtelen arcán, hogy nem ijed meg egy kis flörtöléstől, és undorítóan magabiztos.

De a legidegesítőbb az egészben, hogy Flórának állandóan rá kell gondolnia, mióta először megpillantja a Kutatók Éjszakáján. Szemtelen, sőt, gátlástalan tekintettel méregeti, Flóra soha nem látott még ilyen nyíltan közszemlére tett gondolatot, először felháborodik rajta, aztán magával sodorja.

Pedig már majd egy éve együtt van Lakossal, és tulajdonképpen egészen kedveli is.

És a Szőkéről sok pletykát hall, melyek semmi biztatóval nem kecsgetnek.

Hosszasan készülődik azon a kedden. Mintha érezné, hogy történnie kell aznap valaminek. Szőke, göndör hajából kivasalja a loknikat, és felköti egyszerű lófarokba. Madonna-arcához ez a frizura áll a legjobban, kiemeli a magas homlokot, a finom vonású szemöldököt, az egyenes, kissé felfelé kunkorodó végű orrot és a keskeny állat. Alapozót ken fel az apró szeplőket eltüntetni. Többnyire a természetes sminket szereti, de aznap füstös, fekete szemet varázsol magának, a szájára egy kis fényt tesz, felveszi a bézs miniszoknyáját, csizmát húz hozzá, és olvadó mosollyal lép ki a negyedik emeleti panellakás leharcolt ajtaján. Csatába indul, felkészülten néz majd szembe az ellenféllel. Ha ma is összefutnak az előadóterem ajtajában, akkor

megszólítja, mert ezt a feszültséget tovább nem bírja. Meg fogja tudni ma a nevét.

Az előre eltervezett dologból azonban nem lesz semmi.

Flóra reggeli ügyködését csak a végzős gépészcsoport díjazza, a zéhá végén üres a folyosó, a harmadéves közgazdászoknak aznap betegség miatt elmarad az előadása. Flóra bosszúsan ténfereg egy ideig az épületben, aztán kísétál az egyetem belső udvarára. A többszintes kertet egy rusztikus kőlépcső választja ketté, bukszus sövények, tiszafa szobrok takarásában kerti padok, a hideg ellenére még mindig csobogó szökőkút, piros juharlevelekkel takart virágágyások bújnak meg. Flóra felnéz a négyszögletes kert keleti falaira. Ez már a gazdaságtudományi kar épülete. A közgazdászoké.

Leül egy mohos kőpadra, ahonnan rálát az alsó udvarra nyíló bejáratra. Hideg a napfényes, novemberi kora délután. Az egyetem több mint százéves épületét nemrég újították fel ezen a szakaszon. A sárga, neoklasszicista szimmetriából a parkba is jócskán jut, a lépcső két oldalán kunkori virágágyások gyönyörködnek tükörképükben, őszirózsafejek bólogatnak egymásnak.

Flóra fázik.

Reszket belül az ideges kívánságtól. A zéhá miatti stressz elmúlt már, de ujjai hidegek és nyirkosak, ahogy előbányászik egy cigarettát és rágyújt. Elgondolkozva fújja ki a füstöt. Nem evett aznap még semmit, csak két kávévett az automatából. Apró szúrásokat érez a gyomrában, ahogy a füst marni kezdi. Vagy talán nem is a füst, hanem valaminek az éhe marja.

Az udvarra egy csapat fiatal lódul ki a felső udvar dupla szárnyú, nehéz faajtáján. Az ajtó nagyot döngve bezárul, Flóra szemét összehúzza figyelni őket, ahogy jókedvűen özönlenek ki a napfényre.

Ismeretlen arcok. Aztán újra nyílik az ajtó, és megjelenik a Szőke egy alacsony, vörös hajú lánnyal, leszaladnak a kert kőlépcsőjén, egyenesen felé tartanak.

Flórának és Lakosnak van egy közös játéka. Szeretnek idegen embereket megfigyelni, és kitalálni, mi lehet a nevük. Néha fogadást kötnek egymással, és megkérdezik ismeretlenül is a kiszemelt egyént. Van, hogy eltalálják. Jó móka. Flóra a mai napig képtelen volt a Szőkének nevet adni. Nem akart találgatni. Nem akarta tudni a valódi nevét sem, mert retteg attól, hogy álmában kimondja, de még inkább attól retteg, hogy ha nevet ad neki, azzal óhatatlanul közelebb kerül hozzá. Pedig tudja jól, hogy attól még, hogy valaminek nincs neve, vágyhat rá.

Most már akarja tudni a nevét.

A vágy hirtelen csap le rá, készületlenül éri, belesajdul az egész teste.

A mohával bélelt kút előtt a Szőke feldobja börtáskáját a levegőbe, és utánaugrik, hogy elkapja, mielőtt beesne az őszirózsák közé. A vörös lány hangosan felkacag, és továbbindul. A fiú még megáll egy pillanatra, hogy lepucolja a sarat a cipőjéről, aztán észreveszi Flórát, ahogy a virágágyás mellett, félig egy örökzöld tuja takarásában megbújik. A Szőke megbillen egy kicsit, abbahagyja a sárvakarást, és kiegyenesedik. Flóra már érzi, hogy a következő pillanatban meg fogja szólítani, látja a mozdulatot, ahogy a fiú teljes testével felé fordul. Aztán a Szőke hirtelen meginog, elkomolyodó arccal háttat fordít, kilép a virágok közül, és a lenti nehéz faajtóhoz siet, ahol a vörös hajú lány rá vár.

Flóra arca lángol, lüktet a teste, aztán a szívverése elcsitul, ahogy a csalódás végigszáguld az ereiben.

– Hát, te? Hogy kerülsz ide?

Lakos huppan le Flóra mellé a padra. Megfogja az arcát, és belecsókol a nyakába. Borostás bőrének szúrós dohányszaga és ruhájának ismerős öblítőillata most émelyíti Flórát, aki szinte összecsiklik a férfi ölelésében. A Szőke ebben a pillanatban néz vissza rájuk, aztán kifordul a lenti kapun, ami a városba vezető útra nyílik. Flórának olyan hangosan dobol a vér a fülében, hogy alig hallja, mit kérdez Lakos.

– Zéhánk volt. Mechanika. Kijöttem lazulni egyet – válaszolja gépiesen, majd elszakítja tekintetét az ajtótól, és Lakosra néz.

A fiú az évfolyamtársa, és az egyetem egyetlen rockbandájának basszusgitárosa. Népszerű srác, a zenekarnak is ő a frontembere. Impozáns férfi, magas, izmos. Fényes, fekete, göndör haja a válláig ér, a fekete bőrdzsekije alatt karja, válla kitetetóvalva. Az arca kicsit elnagyolt, csupa borosta, egészében véve nehezen lehet kinézni belőle, hogy az egyik legnagyobb agy az évfolyamon.

Pedig így van, csak kevesen tudják róla, hogy a lázadó külső egy tudóst takar, aki talán pont ezzel próbálja ellensúlyozni stréberségét. Most még éppen önmaga ellen folytat küzdelmet, de Flóra szerint nagy karrier előtt áll, ha egyszer lemond a vagány, nemtörődöm pózról. Flóra a ferdén beeső napfényben lopva Lakos arcát vizslatja, magában összehasonlítja a két fiút. Kétségtelen, hogy Lakosnak rengeteg előnye van. De mindez nem számít, mert a titokzatos erő más irányba tolja a vonzalmát, és Flóra érzi, hogy ez az erő egyre mélyebbre rántja. Egy kábító pillanat erejéig elképzeli, hogy a Szőke mellett ül. Hogy Lakos illata a Szőke testéből párolog. Megremeg. Kétféle valóság küzd benne, és az illúzió valósága könnyörtelen egyszerűséggel tiporja maga alá. Minden eldőlt már.

– Este a Katlanban lépünk fel a gólyabálon. Ugye, eljössz?

A Katlan kétségtelenül nívós hely a rockerek tojásdobozokkal hangszigetelt, kétszobányi klubjához képest. Flóra bólint, és ebben a pillanatban ébred rá, hogy a népszerűség vonzotta először Lakosban.

Ők ketten a legszebb pár az egész egyetemen, amit Flóra élvez, kár is lenne tagadni. Anya meg egyenesen imádja Lakost, minden hakis allúrje ellenére megbízhatónak tartja, aki megfelelő lenne hosszabb távú kapcsolatra is. Márpedig ha Flóráról van szó, anya csak hosszabb távon szeret gondolkodni, ha már a saját élete rövid epizódokból áll össze.

Flóra igazából egészen idáig hitt is abban, hogy Lakossal van közös jövőjük. Szereti a fiú külsejét, a meztelen testét: a kidolgozott izmokon feszülő, tetovált kígyók és sárkányok rajzolatát. Szereti, hogy egyedül ő tudja, hogy a vagány külső mögött egy kíváncsi elme rejtőzik. A humor, a koncertek, a bulik csak álca. Lakos egy végtelenül szerény és okos srác, tele tervekkel, tele ábrándokkal, célokkal, ötletekkel.

Flóra szereti azt, hogy mindig tud vele valamiről beszélgetni. Lakost minden érdeklí, mindenért lelkesedik, most éppen leginkább a környezetvédelem és a politika foglalkoztatja, Pestre jár diáktüntetésekre, elvekben hisz, naiv és álmodozó. Önkéntesként dolgozik egy hajléktalanokkal foglalkozó alapítványban. Flóra ezer és ezer értékes vonását fel tudná sorolni.

De most ezek a tulajdonságok hirtelen megkopnak, és fontosabbá válik az, ami még nincs. Egy arc, amit szőke haj keretez, egy szempár, ami belelát, egy bizonytalan érzés, ami minden mást felülír. A valóság szilárd fala leomlik körülötte, a vágy tehetetlenségi ereje magához rántja, és neki nincs mibe kapaszkodnia.

Feláll a padról, leporolja szoknyáját, és nyújtózkodik. Figyelemelterelés. Józanság. Össze kell szednie magát.

– Dögös vagy ma, Fló – mondja Lakos, és megfogja a kezét, hogy magához húzza.

Flóra megborzong.

– Mennem kell órára.

– Akkor este?

– Megyek – feleli, és vállára dobja táskáját. Nem csókolja meg a fiút, csak kirántja a kezét az érintéséből, és kísétál a parkból az alsó udvar kapuján, amerre a Szőke ment pár perce.

Hazudik, nincs ma már több szemináriuma, csak egyedül akar lenni.

Átsétál a főépületen, majd a külső parkon. A vonatsíneken átvezető felüljárón megáll egy pillanatra, és eltűnődik, hova mehetett a Szőke a kis vörössel. Alatta eldörömböl egy tehervonat, Flórának hányingere támad a híd lábánál lévő gyrosos felől érkező zsíros szagtól. Megindul, szinte szalad le a lépcsőkön, átvág az úttesten, befordul a parkba, fut, mintha le tudná hagyni az érzéseit.

Tehát a Szőke már tud Lakosról is. Nagyon jó. Akkor talán abbahagyja a cserkészést, és Flóra megnyugodhat végre, nem kell gyötörnie magát egy ilyen alakon.

De persze téved, megint másként lesz minden, mint ahogy eltervezte.

A Mérgező nyomok zenekar már javában tépi a húrokat a Katlanban, amikor Flóra megérkezik. A cipősarka hangosan kopog a lépcsőn, de elnyomja az egyre erősebbé váló lábdob ütemes döngése. Az utolsó pár lépésnél már úgy érzi, a zene nem is körülötte szól, hanem benne dübörög, valahonnan a szíve tájékaról szállítják az erek a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

dobhártyájához a dühöngő dobbanásokat. A lábdob ritmikusan zúz, a szológítár vinnyog, és néha felhörög Lakos hangja is.

A lány agyára spirálként csavarodnak fel az erősítőkből kirobbanó hangok, a zajban mégis valahogy süketnek és némának érzi magát. A szerelmi vallomások szájról olvasásának megfelelő decibelek minden négyzetmillimétert betöltenek a szűk, félhomályos teremben. A falnál verejtékező, sörösüvegeket szorongató egyetemisták állnak. A helyiség közepén táncolnak néhányan. Flóra int pár ismerősnek, aztán előrébb nyomul a tömegben.

A Szőke éppen akkor fordul hátra, hogy egy pillantást vessen a bejáratra, amikor Flóra mögé ér. Majdnem fellöki a lányt. A fiú elmosolyodik. Kedves lesz tőle az arca, szinte kisfiús. Kis gödröcskék keletkeznek szája két oldalán. De a tekintete komoly, és nem ereszti el a lányt. Flóra figyeli a testét, szinte kívülállóként észleli magán az izgalom jeleit, ahogy megduzzadnak az erei, és száguldani kezd a pulzusa. Képtelen küzdeni a teste reakcióival, ez már a megadás fázisa. A fülében már nem csak a dob üteme ver ritmust, mindent elnyom a belső szervekből áramló, üvöltő staccato.

Az, hogy beszélgessenek, elképzelhetetlen ebben a hangviharban. A fiú viszont láthatólag nem azért jött, hogy újabb alkalmakat szalasszon el, mert odahajol a lány füléhez, és beleordítja, hogy jöjjön ki egy percre, mert beszélniük kell.

Flóra a színpadra pillant. Sötétben állnak, Lakos a színpadról nem vehette észre még, hogy megjött. Megfordul, kisiet az ajtón, vissza se néz, követi-e a Szőke. Egészen a lépcsőig szalad, ott bevárja a fiút, majd szó nélkül felmegy a földszintre. Gyorsan lépked, a Szőke alig bírja követni. Szinte rohannak már, micsoda groteszk látvány lehetünk, gondolja magában, ahogy némán szaladnak egymás